Написав Шевченко Лариса(ШЛВ)
П'ятниця, 10 січня 2014, 11:32

Як на полі розцвіла ромашка,
серед будяків та бур`янів.
Як у небі заспівала пташка,
коли грім із неба не гримів.
Як роса змочила вранці ноги
змучені і струджені й тяжкі
так із серця Бог знімає камінь,
що роками душу оповив.
Божою рукою із оковів
Він тебе легесенько звільнив.
Що ж чекаєш днями тої миті?
Що складаєш речі в той портфель,
що, можливо, ти роками,
а, можливо, й зовсім не відпер?
Коли Бог поряд, Він чекає...
Дух зійде на тебе відтепер...
Що ж роками десь перебуваєш,
коли двері Бог уже відпер?

СЛАВА БОГУ!